

List Filipským

Devátý díl

F 3,12- 4,1

1. Běh k cíli (12-16)

Apoštol možná nechtěl, aby si Filipští jeho předchozí slova špatně vyložili. Na počátku kapitoly Pavel označil sebe a své spolupracovníky za pravou obřízku (v. 3). Dal tak sebe a své spolupracovníky do kontrastu se špatnými dělníky (v. 2), před nimiž Filipské tak důrazně varoval. Mluvil se sebevědomím člověka, který ví, že slouží Bohu správně, tedy z Božích zdrojů a pod vedením Ducha svatého. Také se zmiňoval o poznání Krista, které pro něho bylo cennější než všechno, na čem si jako nevěřící Žid zakládal (v. 8). Pavel tím vším ale nechtěl říct, že už všechno ví. Nechtěl tím říct, že už zná Krista naprosto dokonale. Nechtěl tím říct, že už duchovně nemá kam růst. Dobře věděl, že ještě není v nebi. Dobře věděl, že i ze svého vlastního spasení ještě mnohé věci nezakusil. Mnohé už poznal, mnohé už prožil. Měl jistotu, že je na správné cestě. Zároveň ale věděl, že má ještě velký kus cesty před sebou. Svůj život a službu tu přirovnává k běhu. Běží, aby v plnosti uchopil všechno, co mu Bůh v Kristu daroval. Běží, aby byl víc a víc v té Boží realitě. Přirovnání k běhu nám napovídá, že jeho život charakterizovalo úsilí a snaha. Mají charakterizovat i život každého křesťana (srov. 2P 1,5). Ještě dříve než se Pavel dal do běhu, uchopil ho Ježíš Kristus. Kristem byl Pavel uchvácen. Nebyl to tedy jeho nápad, že poběží tento duchovní závod. Povolal ho Kristus.

Pavel se rozhodně nepokládal za někoho, kdo už dosáhl cíle. Nepokládal se za někoho, kdo už plně ze zkušenosti zná všechno, co spasení obnáší. Podobně jako závodní běžec se však soustředil na běh k cíli. Obraz běžce musíme mít před očima, když čteme verše 13 a 14. Obraz běžce, který se nemůže ohlížet zpátky. Běžce, který se v předklonu žene vpřed. Běžce, který už je možná v cílové rovině, nevnímá nic okolo, soustředí se na cíl. Pavel jistě nezapomínal na své minulé zkušenosti s Kristem. Nezapomínal na to, z čeho jej Kristus vyvedl. Na druhou stranu se ale Pavel nezabýval ve vzpomínkách na své včerejší zkušenosti. A jistě se také neustále nezabýval svými minulými hříchy. Soustředil se na cíl. A věděl, že v cíli ho čeká cena. Vítězové řeckých závodů dostávali listové věnce na hlavu, někdy i finanční odměnu. Řecký text bychom tu zřejmě neměli chápat ve smyslu, že onou cenou je „Boží povolání v Kristu Ježíši“ (v. 14 ČEP). Spíše jde o cenu, která Božímu povolání v Kristu Ježíši odpovídá. Pavel se hnal za plným uskutečněním všeho, k čemu ho Bůh povolal. Hnal se za tím, aby se naplno uskutečnilo vše, čím ho Bůh učinil. A součástí jeho odměny byla jistě i radost z lidí, kterým pomohl ke spasení (srov. 4,1).

Takové „závodní“ smýšlení je známkou duchovní zralosti. Křesťan, který je „dokonalý“ (Ř TELEIOS – „k cíli došlý, dokončený, dokonalý; dospělý, zletilý, zralý“; v. 15) je křesťan duchovně zralý. A duchovně zralý křesťan by měl vědět nejlépe, že ještě není u cíle, že toho má ještě mnoho před sebou. Někteří to neviděli tak jasně jako Pavel. Snad právě kvůli tomu, že ještě museli ve víře dospět. Pavel ale věřil, že Bůh jim to objasní, doslova „zjeví“ (v. 15). Hlavně je třeba, aby se křesťan ve svém životě řídil podle toho, co už ví. A když se bude poctivě řídit podle toho, co už ví, Bůh mu jistě odhalí i to, co ještě neví.

2. Napodobovat Krista a ty, kdo ho následují (3,17-21)

První slova verše 17 by se doslovně měla přeložit: „*Spolunapodobitelé moji staňte se ...*“ Apoštol

celým svým způsobem života napodoboval Krista. Filipští měli napodobovat Krista společně s apoštolem a měli také napodobovat apoštola ve všem, co bylo z Krista. Filipští se měli ve svém následování Krista orientovat podle lidí, kteří žili podle příkladu apoštolů, tedy podle příkladu Krista. Na tyto lidi měli hledět a podle nich žít svůj život. Díky Bohu jsou dodnes na zemi takoví křesťané, podle nichž se můžeme řídit. Ne všichni křesťané totiž žijí tak, abychom se podle nich řídit mohli. Platilo to v době Pavlově, platí to i dnes.

Apoštol se zmiňuje o mnohých, kteří žijí jako nepřátelé Kristova kříže. Zřejmě má na mysli právě ty špatné dělníky, o nichž se zmiňoval na počátku kapitoly (v. 2). Jsou to lidé, kteří se i hlásí ke Kristu, ale žijí jako jeho nepřátelé. Neběží ke správnému cíli. Jejich cílem je zahynutí, jistě to věčné zahynutí, o němž tak barvitě mluví poslední kapitoly knihy Zjevení (viz Zj 20,11-15;22,14-15). Jejich bohem je břicho (srov. Ř 16,18). Tím snad Pavel naráží především na to, že judaističtí bludaři zdůrazňovali zachovávání židovských jídelních předpisů (srov. Ga 2,11-14; Ko 2,16). V obecném smyslu se tato slova mohou týkat všech lidí, kteří žijí pouze pro sebe. Žijí pro svou slávu. Pro svůj dobrý pocit. Pro své pohodlí a finanční obohacení. Lidé, které měl Pavel na mysli, se také chlubil tím, zač by se měli stydět. To je možná zjemnělý způsob mluvení o obřízce, kterou se falešní učitelé tak oháněli. Jsou to lidé, kteří „smýšlejí přízemně“ (v. 19 ČEP). Svým učením, které se soustřeďovalo kolem vlastní spravedlnosti člověka, udržovali lidi při zemi. Nepozvedali je k Bohu. V obecném smyslu smýšlejí přízemně všichni lidé, kteří se zaměřují pouze na dočasný úspěch v tomto světě.

Přátelé Kristova kříže ovšem nesmýšlejí pouze o pozemských věcech, protože jejich pravý domov je jinde než zde. Mají občanství v nebesích. Mají občanství v Božím království. Filipští měli římské občanství, snad proto Pavel používá tohoto přirovnání. Každý přítel Kristova kříže ví, že má na tomto světě pouze přechodný pobyt. Očekává příchod Pána Ježíše Krista z nebes a konečně nastolení Božího království na zemi. S příchodem Pána Ježíše je v Novém zákoně spojeno mnoho nadějí. Zde se Pavel zmiňuje o tom, že Pán Ježíš promění naše nynější tělo, aby bylo podobné tělu jeho slávy. Jinými slovy: Boží děti obdrží od Krista nové tělo (srov. 1K 15,35-50).

3. Stát pevně v Pánu (4,1)

Z verše 4,1 jasně vyplývá, jak moc Pavlovi na Filipských záleželo a jak moc je měl rád. Byli jeho radostí a byli jeho slávou. Slovo „slávou“ (ČEP) je překladem řeckého slova STEFANOS, které znamená „věnec, koruna“. Jak už bylo řečeno výše, v Pavlově době dostávali věnec vítězové řeckých závodů. Pro Pavla bylo vyznamenáním, že Filipští byli jeho bratry a sestrami v Kristu. I proto je tu nabádá, aby stáli pevně v Pánu. Snad jako vojáci, kteří neustupují z určité výhodné pozice. Tou výhodnou pozicí je v případě křesťanů sám Kristus, jako ten, kdo na Golgátě slavně zvítězil. Z Krista nesmíme nikdy ustoupit. Nesmíme se od něho nechat odlákat špatnými dělníky.

K zamyšlení a rozhovoru:

- *Jak si představujete duchovně zralého křesťana?*
- *Vzpomínáte si na konkrétního věřícího člověka, jehož život se hodil k napodobování? Povězte o něm ostatním.*